

РЕШЕНИЕ

№ 10806

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав, в публично заседание на 24.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **270** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.68л от Закон за защита на потребителите (ЗЗП).

Образувано е по жалба на „Сити Кеш“ ООД, срещу Заповед № 7984/17.11.2025г. вр.и.д. председател на Комисия за защита на потребителите, с която на основание чл.68л, ал.1, вр. чл.68в и чл.68г, ал.4, вр. чл.68д, ал.1, предл.1 от ЗЗП, е забранено на дружеството да прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика – да предоставя на потребителите невярна информация за размера на ГПР и общите разходи, тъй като не включва в себе си неустойка, която по своето естество представлява прикрито възнаграждение за кредитора.

Жалбоподателят поддържа, че издадената заповед е нищожна, тъй като председателят на КЗП няма правомощия да налага ПАМ, след като не е налице нарушение на ЗЗП. Евентуално, заявява и възражение за незаконосъобразност на акта. Поддържа, че е неправилна и необоснована. Издадена е при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като на дружеството не е дадена възможност в хода на производството да взема становище по събраните доказателства и да релевира възражения. Поддържа, че не са спазени изискванията за форма и мотивираност на административния акт, като липсват съществени реквизити, като точно и мотивирано описание на нарушението. Оспорва и да са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта като поддържа, че не е осъществен състав на нелоялна търговска практика, тъй като потребителят отначало е наясно и знае какви са условията за получаване на кредит. Прави искане за отмяна на заповедта.

Ответникът по жалбата - Председател на Комисията за защита на потребителите, чрез своя пълномощник оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

След като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, съдът приема следното от фактическа:

Административното производство пред КЗП е образувано по повод постъпила жалба от Д. К. У. с № Ц-03-2788/06.03.2025г. В жалбата е посочено, че е бил изтеглен кредит от Сити Кеш на 29.11.2024г. в размер на 2300 лева, за период от 10 месеца. Жалбоподателката твърди, че на 25.02. искала да направи предсрочно погасяване на кредита, след като вече била направила едно плащане в размер на 550 лв., но служителка на Сити Кеш ѝ отговорила, че за да се погаси изцяло кредитът следва да се внесе сума в размер на 3346 лева. Прави искане КЗП да окаже съдействие за намаляване на лихвата. Към жалбата е приложен договорът за потребителски кредит, погасителният план към него, както и екранна разпечатка от кореспонденцията със служител на Сити Кеш.

Въз основа на жалбата е образувана административна преписка и е започнала проверка от длъжностни лица на ТО „Б.“ при КЗП.

С писмо от 31.03.2025г., от управителя на „Сити Кеш“ ООД, на основание чл.192 от ЗЗП, е изискано становище, както и относимите документи по повод сключения с потребителя договор за кредит.

В отговор е постъпило становище от 08.04.2025г., в което е потвърдено, че Д. У. е кредитополучател по Договор за обезпечен потребителски кредит № 11974336 сключен на 29.11.2024г. ГПР в договора за кредит е изчислен на основание чл.19, ал.2, вр. чл.19, ал.3, т.1 от ЗПК. Посочено е, че първото частично плащане по кредита е направено в края на м. януари 2025г. и оттогава кредитът се обслужва частични и нередовно. Съгласно справката са постъпили следните плащания: на 24.01.2025г. – 400 лв.; на 28.01.2025г. – 150 лв.; на 27.02.2025г. – 540 лв. и на 01.04.2025г. – 550 лв. Тези суми са отнесени за погасяване на следните начислени от дружеството – кредитодател задължения:

- Вноска с падеж на 30/12/2024г.: „Главница“ – 0 лв.; „Лихва“ - 95,83 лв.; „Вноска“ – 95,83 лв.; „Неустойка“ – 448,17 лв.; „Остатък“ – 0;
- Вноска с падеж на 29.01.2025г.: „Главница“ – 0 лв.; „Лихва“ - 95,83 лв.; „Вноска“ – 95,83 лв.; „Неустойка“ – 448,17 лв.; „Остатък“ – 0;
- Вноска с падеж на 28.02.2025г.: „Главница“ – 0 лв.; „Лихва“ - 95,83 лв.; „Вноска“ – 95,83 лв.; „Неустойка“ – 448,17 лв.; „Остатък“ – 9,21.

За останалите вноски не са отчетени погасявания и те са следните:

- Вноска с падеж на 31.03.2025г.: „Главница“ – 0 лв.; „Лихва“ - 95,83 лв.; „Вноска“ – 95,83 лв.; „Неустойка“ – 448,17 лв.; „Остатък“ – „неплатена“;
- Вноска с падеж на 29.04.2025г.: „Главница“ – 345,31 лв.; „Лихва“ - 95,83 лв.; „Вноска“ – 441,14 лв.; „Неустойка“ – 102,86 лв.; „Остатък“ – „неплатена“;
- Вноска с падеж на 29.05.2025г.: „Главница“ – 359,69 лв.; „Лихва“ – 81,45 лв.; „Вноска“ – 441,14 лв.; „Неустойка“ – 102,86 лв.; „Остатък“ – „неплатена“;
- Вноска с падеж на 30.06.2025г.: „Главница“ – 374,68 лв.; „Лихва“ – 66,46 лв.; „Вноска“ – 441,14 лв.; „Неустойка“ – 102,86 лв.; „Остатък“ – „неплатена“;
- Вноска с падеж на 29.07.2025г.: „Главница“ – 390,29 лв.; „Лихва“ – 50,85 лв.; „Вноска“ – 441,14 лв.; „Неустойка“ – 102,86 лв.; „Остатък“ – „неплатена“;
- Вноска с падеж на 29.08.2025г.: „Главница“ – 406,56 лв.; „Лихва“ – 34,58 лв.; „Вноска“ – 441,14 лв.; „Неустойка“ – 102,86 лв.; „Остатък“ – „неплатена“;

- Вноска с падеж на 29.09.2025г.: „Главница“ – 423,47 лв.; „Лихва“ – 17,67 лв.; „Вноска“ – 441,14 лв.; „Неустойка“ – 102,86 лв.; „Остатък“ – „неплатена“.

Към отговора е приложено копие от Договор за потребителски кредит № 1197436 към искане № 9501329, с дата на сключване – 29.11.2024г.

По силата на договора, „Сити Кеш“ ООД предоставя на Д. У. кредит в размер на 2300 лева срещу задължението на кредитополучателя, да върне кредита, ведно с уговорените лихви, на десет месечни погасителни вноски. Член 3, ал.1 от договора е озаглавен „Параметри на договора за кредит“, като в т.1 е посочен размерът на кредита (2300 лева); т.2 – размер на погасителната вноска (4 x 95,83 лв. и 6 x 441,14 лв.); т.3 – ден за плащане: 30-о число; т.4 – вид вноска: месечна; т.5 – Годишен процент на разходите: 63,47 %; т.6 – брой вноски: 10; т.7 Фиксиран лихвен процент: 50 %; т.8 Дата на първо плащане – 30.12.2024г.; т.9 Обезпечение: Поръчител или банкова гаранция – по избор на кредитополучателя; т.10 Дата на последно плащане: 30.12.2025г.; т.11 – Такса за усвояване – Не; т.12 Обща сума за плащане: 3030,16 лева.

В същото време съгласно чл.5, ал.1 от договора, страните се споразумяват, че договорът за кредит ще бъде обезпечен с поне едно от посочените по долу обезпечения: 1./ безусловна банкова гаранция, издадена от лицензирана в БНБ търговска банка, за период от сключване на договора за кредит до изтичане на 6 месеца след падежа на последната редовна вноска по погасяване на кредита и обезпечаваща задължение в размер на два пъти общата сума за плащане по договора за кредит, включваща договорената главница и лихва или, 2. Поръчителство на едно или две физически лица, които отговарят кумулативно на следните условия: 2.1. При един поръчител - осигурителният доход следва да е в размер на не по-малко от 7 пъти размера на минималната работна заплата за страната; 2.2. При двама поръчители, размерът на осигурителния доход на всеки един от тях следва да е в размер на не по-малко от 4 пъти минималната работна заплата за страната; 2.3 Да не е/са поръчител/и по други договори за кредит, сключен/и с кредитора; 2.4. Да не е/са кредитополучател/и по договори за кредит, сключени със кредитора, по които е налице неизпълнение; 2.5 Да нямат кредити към банки или финансови институции с класификация различна от „Редовен“, както по активни, така и по погасени задължения, съгласно справочните данни на ЦКР към БНБ; 2.6. Да представят служебна бележка от работодателя, си или друг съответен документ, удостоверяващ размера на получавания от тях доход. Съгласно ал.2, страните се споразумяват, че кредитополучателят ще предостави посоченото в ал. 1 обезпечение в срок до 3 (три) дни от сключване на настоящия договор.

В чл.11 от договора е предвидено, че с подписването му, кредитополучателят декларира, че му е известно и се счита за уведомен, че ако не предостави договореното в чл. 5 от договора обезпечение в тридневен срок от сключването му или представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в настоящия договора за кредит, кредитополучателят дължи на кредитора неустойка в размер на 2409.84 лева, която неустойка ще бъде заплатена разсрочено - съобразно посочения в Приложение 1 към договора за кредит начин.

Цитираното Приложение 1 – Погасителен план към договора за кредит, е приложено към преписката. Видно е, че неустойката е начислена към всяка месечна погасителна вноска, като от цитираната по-горе справка за направените осчетоводявания на извършените плащания по договора е видно, че за погасяване на неустойката са отнесени от кредитора: 448, 17 лв. – за първата погасителна вноска; 448,17 лв. – за втората погасителна вноска и 448,17 лв. – за третата погасителна вноска.

Така събраните в хода на административното производство писмени доказателства са обсъдени на заседание на КЗП, за което е изготвен приложеният по делото Протокол № 54 от заседание на 14.11.2025г. На заседанието е прието единодушно от Комисията, че с поведението си „Сити Кеш“

ООД уврежда икономическите интереси на потребителите и прилага нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предл.1 (предоставя невярна информация) от ЗЗП, тъй като съдържа невярна информация, която е подвеждаща, в случая – че стойността на ГПР по кредита е невярна, по-ниска от действителната, тъй като не включва в себе си неустойка, която по своето естество представлява прикрито възнаграждение за кредитора и има за резултат или е възможно да има за резултат взимането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. Въз основа на решението, вр.ид.д. председател на КЗП, е издал оспорената в настоящото производство Заповед № 7984/17.11.2025г., с която на основание чл.68л, ал.1 ЗЗП е забранил прилагането на търговската практика.

В съдебното производство, не се представиха различни доказателства от събраните пред административния орган.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

Оспореният акт е издаден в изискваната от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК, като ясно са посочени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Актът е издаден от компетентен орган – вр.ид.д. председател на КЗП съгласно 68л, ал.1 ЗЗП, при спазване на административнопроизводствените правила. Заповедта е издадена въз основа на решение на КЗП от 14.11.2025г., като са обсъдени всички относими за случая обстоятелства и събраните данни в хода на проверката. В хода на административното производство, не се установява допуснато нарушение, което да е ограничило правото на защита на жалбоподателя. Той е имал възможност да релевира всичките си възражения в съдебното производство, в това число и да направи доказателствените си искания, като не се установява в административното производство да е преклудирана възможност за събиране на доказателство за конкретен относим за делото факт.

По възражението, че не са били налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта по чл.68л, ал.1 ЗЗП, съдът намира следното:

Императивната разпоредба на чл. 68в ЗЗП забранява използването на нелоялни търговски практики. Съгласно разпоредбата на чл.68г, ал.1 ЗЗП, търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Нормата на чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП посочва, че нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к. В случая прилаганата от жалбоподателя търговска практика е квалифицирана като нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал.1, предл.1 от ЗЗП – съдържаща невярна информация, поради което е подвеждаща за средния потребител и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. Съгласно § 13, т. 23 ДР на ЗЗП

"Търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

По делото е безспорно, че жалбоподателят е търговец по смисъла на § 13, т. 2 ДР ЗЗП, който предоставя услуги по смисъла на § 13, т. 14 ДР ЗЗП. Спорно по делото е дали при сключването на договорите за предоставяне на кредит, дружеството представя невярна, подвеждаща информация за потребителите по отношение ГПР по кредита, която информация е достатъчно съществена, за да повлияе на решението за сключване на договора.

Съдържанието на договора за потребителски кредит е уредено в разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от Закон за потребителския кредит – ЗПК. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК е определено, че ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит и се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания по аргумент от ал. 2, като в ал.4 е предвиден и горен праг на ГПР.

Съответно в § 1, т. 1 и 2 от ДР на ЗПК са дадени легални дефиниции на понятията "Общ разход по кредита за потребителя" и "Обща сума, дължима от потребителя". Общият разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на Кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. Общата сума, дължима от потребителя е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя. Съгласно чл. 3, б. "ж" от Директива 2008/48/ЕО, "общите разходи по кредита за потребителя" означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. Транспонирането на посочената норма от Директива 2008/48/ЕО е видно, че е намерило точно отражение в цитираната § 1, т. 1 от ДР на ЗПК.

В конкретния случай, съгласно вече цитирания чл.3, ал.1 от договора озаглавен „Параметри на договора за кредит.“, кредитополучателката е усвоила кредит в размер на 2300 лева, дължима на десет месечни погасителни вноски, от които 4 x 95,83 лв. и 6 x 441,14 лева, което прави и обща сума за погасяване – 3030,16 лева – изрично посочено в чл.3, ал.1, т.12 от договора. В тази обща сума са включени фиксираната лихва (50 %) и ГПР – 63,47 %.

В същото време обаче, в чл.5 от договора е предвидено изпълнението на задълженията по него да бъдат обезпечени или с безусловна банкова гаранция, или с един или двама поръчители, които от своя страна следва да отговорят на условия посочени в допълнителни точки от 2.1 до 2.6. Едва в чл.11, ал.1 от договора – страница 5/8, е посочено, че ако кредитополучателят не

представи обезпечение в тридневен срок от сключването на договора, то той дължи неустойка в размер на 2409,84 лева, която да бъде заплатена разсрочено - съобразно посочения в Приложение 1 към договора за кредит начин.

Видно е, че в случая кредитополучателят не е представил посоченото в чл.5 от договора обезпечение в 3-дневен срок от подписването му, с оглед на което дължимата неустойка общо в размер на 2409,84 лева е начислена като дължима, като с получените плащания по договора, кредиторът е погасявал задълженията за тази неустойка, видно от цитираната по-горе справка за плащанията.

На практика, въпреки че в чл.3, ал.1 от договора изрично е посочено, че общата сума за плащане по договора е 3030,16 лева, дължима на 10 вноски (4 x 95,83 лв. и 6 x 441,14 лева), начисленото от кредитора окончателно задължение е 5440 лева, дължимо на 10 вноски по 544 лева. До този краен резултат се е стигнало след начисляване на предвидената в чл.11 неустойка, поради непредставяне на посоченото в чл.5 от договора обезпечение.

При така установените обстоятелства, съдът намира за правилен и законосъобразен извода на административния орган, че търговецът прилага спрямо потребителите нелоялна, заблуждаваща търговска практика относно реално дължимата сума за плащане по кредита. Самият чл.3, ал.1 от договора, вече беше посочено, че е озаглавен „Параметри на договора за кредит“, като в отделни 12 точки от него са посочени отделните параметри на кредита. Изричната т.12 сочи, че общата сума за плащане по договора е 3030,16 лева. При така формулиран текст на чл.3, ал.1 от договора, съдържащ изрично и конкретно посочен размер на всичките 10 погасителни вноски и заключението на т.12, че общата сума за плащане по договора е 3030,16 лева (при получен кредит от 2300 лв.), нормалното и обичайно очакване на потребителя е, че е получил кредита при така уговорените условия – че го върне ведно с уговорения лихвен процент на вноски, общо в размера изрично посочен в т.12. Тази информация за реалния дълг по договора, посочена в чл.3, ал.1 от него, обаче е подвеждаща. В друг раздел от него – в чл.5, е предвидено задължение за кредитополучателя да осигури обезпечение при на практика невъзможни или трудно осъществими условия – като осигури безусловна банкова гаранция издадена от лицензирана търговска банка или един, или двама поръчители, които обаче също следва да отговорят на редица условия, изброени в цитираните по горе чл.5, ал.1, т.2.1-2.6. Отново в съвсем друг раздел от договора – чл.11, който е на страница 5/8, е посочен срокът за изпълнение на задължението по чл.5 – тридневен, както и неизбежните последици от неизпълнението – начисляване на неустойка в размер на 2409,84 лева, която се плаща разсрочено, като става част от месечните погасителни вноски. По този начин, общата сума за връщане от 3030,16 лева (посочена в чл.3, ал.1, т.12), става 5440 лева, за изтеглен кредит от 2300 лева. Видно е, че начислената неустойка е в значителен размер – превишаващ размера на получения кредит, и води до почти двойно увеличаване размера на месечната погасителна вноска, от този посочен в чл.3, ал.1, т.2 от договора. На практика, това вземане на кредитора се добавя към месечната погасителна вноска по кредита почти веднага след подписване на договора – в тридневен срок и е свързано с почти невъзможно условия за изпълнение от страна на потребителя. При обичайни условия, не може да се очаква, че потребител, завяващ искане за отпускане на паричен заем в размер на 2300 лева, може в тридневен срок от подписване на договора да представи на кредитора безусловна банкова гаранция за изпълнение на задълженията му по договора или един, или двама поръчители, които да гарантират изпълнението на задълженията му. При така посочените условия на чл.5, ал.1 от договора, очакванията са, че те в повечето случаи няма да бъдат изпълнени от потребителя в рамките на тридневен срок, което автоматично води до начисляване на вземането на кредитора по чл.11 от договора, което почти веднага след подписването – преди падежа на първата вноска, става част от общото задължение и се включва в погасителния план. В тази връзка, правилно приема административният орган, че е заблуждаваща търговската практика, при която това вземане за кредитора, съответно задължение за потребителя - което е значително по размер (повече от размера на отпуснатия кредит), начислява се почти веднага след подписване на договора (преди падежа на първата вноска) и възниква с голяма вероятност

(почти неизпълними от страна на потребителя условия в срока по чл.11 от договора), не се включва в посочената от кредитора обща сума за плащане по договора. Безпротиворечива е практиката на ВАС, обективизирана и в Решение № 2022 от 20.02.2026 г. на ВАС по адм. д. № 7921/2025 г., VII о., Решение № 11567 от 18.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 5296/2025 г., VII о., Решение № 8146 от 25.07.2025 г. на ВАС по адм. д. № 4906/2025 г., VII о. и др., че така предвиденото задължение за потребителя, не представлява задължение за плащане на "допълнителна услуга", а допълнителен разход, който следва да се включи в общия размер на разходите, дължими от кредитополучателя и в размера на ГПР. Това е така, тъй като това задължение автоматично се включва в погасителния план от първата погасителна вноска и води значително до увеличаване на нейния размер. Това плащане се оказва основен фактор, който формира общата стойност на кредита, като именно стойността на всички разходи, които ще дължи потребителят формират решението му дали да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга. Ето защо, условията за исканото обезпечение и последиците от непредставянето му, които водят до съществена промяна в условията по кредита, следва да бъдат посочени от търговеца в клаузите уреждащи параметрите на договора – в случая чл.3, ал.1. Следва да е ясно за потребителя, че ако в тридневен срок не осигури изрично посочените видове обезпечение, и без да е налице друга форма на неизпълнение, размерът на месечната погасителна вноска няма да бъде посоченият в чл.3, ал.1, т.2 размер (4 x 95,83 лв. и 6 x 441,14 лева), а ще бъдат 10 вноски по 544 лева, съответно общата сума за плащане по чл.12 от договора няма да бъде 3030,16 лева, а ще бъде – 5440 лева. Въпросът за валидността на така уговорена неустойка в договор за потребителски кредит, не е предмет на настоящото производство, но липсата на ясно посочване на тези условия в предвидения чл.3, ал.1 от договора, изрично уреждащ параметрите на кредита, като част от общите разходи по кредита за потребителя и от ГПР, осъществява състава на заблуждаващата търговска практика, както правилно е приел и административният орган.

Така представената в чл.3, ал.1 от договора заблуждаваща информация за размера на месечните погасителни вноски и за общата дължима сума по договора, категорично има за резултат вземането на търговско решение от потребителя дали да сключи договора при тези условия, като посочените от кредитора параметри на кредита значително се различават от реалните условия по договора след като се добави и вземането по чл.11, което е видно и от настоящия случай и жалбата на потребителя. По тези съображения съдът намира, че са налице всички елементи на фактическия състав за приложена заблуждаваща търговска практика от страна на жалбоподателя – търговец.

Наложена мярка съответства на целите на закона. С прилагането на принудителната административна мярка се цели преустановяване на противоправното поведение на адресата и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението за в бъдеще., т. е. приложената ПАМ има както преустановителна, така и превантивна функция.

Предвид гореизложеното съдът намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на делото право на разноски на основание чл.143, ал.3 АПК има ответникът, като следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (200 лв.), определено съгласно чл.37 от Закон за правната помощ, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК.

Воден от горното, Административен съд – София-град, 27 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „Сити Кеш“ ООД, срещу Заповед № 7984/17.11.2025г. вр.и.д. председател на Комисия за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „Сити Кеш“ ООД с ЕИК[ЕИК], да заплати на основание чл.143, ал.3 АПК на Комисия за

защита на потребителите, сумата от 102,26 евро (200 лв.) – юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: